

Březová kůra

měsíčník skautsko-woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE ZÁBŘEH

číslo 193 / 18. ročník

Zasloužený oběd v den 68. sněmu. Co si na jarní (nebo spíš letní) akci v přírodě přát víc...

V tomto čísle najdete vše důležité, co se v oddíle Trojka Shawnee událo v měsíci květnu roku 2007.

Slovo šéfredaktora

Už je to tady... Konečně jste se dočkali (a já taky). 194. číslo Březové kůry je na světě. O tom, jak se rodilo a proč to tak dlouho trvalo, by možná vydalo na celý román. Nicméně konečně vyšlo a jsem rád, že se mi ho povedlo připravit ještě před prázdninami.

Jsem rád, že už ze svého okolí jsem slyšel, že už jste na Březovou kůru zvídaví (a to nejen od lidí, které znám, ale i od dalších, pro mě neznámých čtenářů). Sice mě mrzelo, že jsem všem Březovo kůro-čtivých čtenářům se nemohl dostatečně věnovat a časopis sestavit, nicméně pro mě je to jednoznačné plus a důkaz toho, že práce na časopisu má cenu.

Než se rozepíšu o tomto čísle, rád bych ještě zmínil něco z historie tohoto časopisu. Někdy v květnu se mi dostaly do ruky svázané ročníky Březové kůry. Vezl jsem je z Brna, kde jsem je dostal od Dejmalá, který zajišťoval jejich svázání, sem k nám do Zábřeha. Pominu-li fakt, že se mi pomalu všechny nevlezly do batohu, dostaly se do rukou i některým mým známým (i neskautům) v Brně. A musím říct, že byli mile překvapeni nad kvalitou a množstvím příspěvků v našem časopise. A když jsem jim řekl, že časopis už má 18. let, někteří se málem posadili... Takže další pozitivní reakce na náš časopis...

Co jsem těmito dvěma odstavci chtěl říct? Nic výrazného, jen fakt, že třeba za dalších 10 let budu moct říct, že za ty dva roky, co jsem Březovou kůru připravoval, se její úroveň zas o kousek zlepšila (Pravda, poslední dvě čísla, které vyšly s hodně posunutým termínem, za co jsem mohl já, ačkoli jsem to nemohl ovlivnit, klesly díky tomu poměrně hluboko a mě samotného to štev...). A budu to moct říct právě proto, že se někomu dostanou moje dva ročníky do rukou a bude na ně (třeba) pronesen takový chvalozpěv, jaký jsem zaslechl na minulých ročníky.

Ale zpět k 194. číslu. Díky pozdnímu termínu jeho vyjití se nahromadilo více příspěvků, takže toto číslo je opět o něco silnější, než bývá obvykle. A opět přispěla pěkná řádka lidiček: Mimo mě se svými příspěvky může pochlubit Netopýr, Drak, Tarzan, Stopař, Helča, MIČKINIKWA a Tomáš Šlampa. A jelikož tábor je už doslova za dveřmi, dočtete se v tomto čísle mimo klasických rubrik a příspěvků i nějaké ty informace o táboře, vybavení a tak podobně... Navíc náhoda tomu chtěla, že se dva lidé rozhodli splnit orlí pero L-48 (přelož z cizího jazyka text o indiánech) a tak se s vámi o svůj výsledek podělí...

Další číslo bude táborové, už se těším, až budu zase po táboře sedět nad počítačem a sepisovat naše táborové zážitky, kterých jistě bude habaděj... Doufám, že mi i vy, rádcové, podnáčelníci, degandawidové, ale i ostatní, přispějete svou troškou do mlýna, abych nemusel celé číslo vymýšlet sám.

TATEYOPAH

Slovo degandawidy

Další měsíc je za námi a před sebou teď máme tábor. Právě o táboře budou následující řádky. Mimo tábor můžete ještě očekávat komentář k událostem posledních dní. A než se k tomu dostanu, tak sem napíšu důležité termíny, protože beztak mnoho z vás nebude číst dál J. **Potřebuji přihlášky k táboru, a to do 15.6. a zaplacení byste měli mít do 20.6..** V případě, že se vám to nepodaří, očekávejte telefonát. V případě, že vám chybí ještě některé podklady (přihláška, potvrzení od lékaře, prohlášení zákonných zástupců), budu čekat telefonát já.

V posledních dnech proběhla Bambiriáda, což je akce, na které se prezentují organizace pracující s dětmi. Mě osobně vadil agregát, vyrábějící elektřinu pro nafukování místního skákacího hradu, protože nám hlučel kousek za naším prvním táborem. Později jsme sice vybudovali druhý tábor, ale už jsme nebyli na tak atraktivní pozici... škoda. Jinak si myslím, že se akce povedla.

Bohužel se nás chystá opustit Šidlo. Tento bojovník, ač se to nezdá, je u nás už dlouhou dobu, a proto celkem chápu, že jej náš program přestává bavit. Na druhou stranu si vzpomínám na Bědu, který když nás opouštěl, byl ještě „vlče“, které už v oddíle mnoho zažilo. Běda se vrátil jako Skaut. Rok odpočinku pomohl utřídit myšlenky a pomohl odhalit další cestu. Věřím, že i Šidlo se po roce odpočinku vrátí, a zapojí se do programu s takovou chutí jako Běda.

Na tábor letos vyjedeme už v sobotu 30.6.. Dorazíme na místo a po chvíli odpočinku začneme stavět stany – týpí. Spíme po obvodu stanu a uprostřed je oheň. Postele si uděláme tak, že zhotovíme rámy z kulatin, na které položíme proutěnou postel. Tu si pravděpodobně kluci udělají na družinovkách. Ti co to nestihnou mohou spát na plátěné posteli, ale ta ani zdaleka není tak pohodlná. O proutěné posteli psal myslím brácha.

Dalším vhodným doplňkem interiéru týpí je kapsář. Kapsář tvoří několik z látky ušitých kapes pověšených nad postelí. Popis jeho výroby je rozsáhlejší. Chcete-li si jej pořídit, mohu přinést nějaký už hotový exemplář. Snad to podle něj půjde.

Velmi praktické je mít dřevěný vojenský kufr. Hrstka je jich na klubovně, ale mnohem bezpečnější, než čekat najde-li se nějaký kufr i pro vás, je zkusit si nějaký pořídit. Já jsem svůj kufr zdědil po dědovi.

Kompletní seznam věcí zkusím dát dohromady co nejdřív. A když něco zapomenete, tak to určitě půjde nějak přežít. Stejně tak, jako generace před námi, jsme i my nadšení z myšlenky, že budeme spát čtrnáct dní pod stanem, že si budeme sami vařit, a že se o sebe dokážeme postarat. A ti, kteří to ještě nezvládají, se to mohou naučit a ze začátku využívat podpory vedení a starších kamarádů.

Já bych skoro zapomněl.. návštěvní den. V neděli 8. července nás můžete přijet navštívit. Co já pamatuji, tak se rok co rok, na návštěvním dnu, konala soutěž o zlatou buchtu. Dobrá zpráva je, že se letos můžete zapojit i vy!!! (Budu se těšit.) Do tábora se dostanete, když cestou ze Štítů do Cotkyně odbočíte doleva do pole. Bude tam cedule.

Tarzan

Bambiriáda

24. - 26. května 2007

Tradiční celorepubliková akce pro děti letos zavítala i do Zábřeha a my, stejně jako další skautské oddíly, jsme na ni samozřejmě nemohli chybět.

S Mičkinikvou a panem Kašíkem jsme se sešli na klubovně už ve čtvrtek večer, naložili jsme tady naše deskové hry a pár dalších drobností a všechno to odvezli do parku k řece, kde se Bambiriáda konala. Tady už byl čilý ruch a vše se pilně připravovalo na zítřejší zahájení.

Usídlili jsme se vedle Zlaté Lilie, něco připravili a něco

schovali v týpí u holek, které tu do zítřka přespávaly.

V prahu si mimo to připravovala své atrakce samozřejmě i spousta dalších organizací zaměřených na děti (Hasiči, DDM, Pionýr, Royal Rangers atd.).

Piráti z Karibiku

Meče

V pátek ráno jsme se na místě sešli ve složení Grizzly, Tarzan, Plamen a Stopař. Připravili jsme naše atrakce, což byli Piráti z Karibiku, Tlamy (zbrusu nová a moc pěkně udělaná hra), potom další deskové bludiště (Cestákovo) a nakonec

meče. Vyfasovali jsme od organizátorů bombóny a letáky, které jsme během dne rozdávali přichozím dětem a někdy po deváté to celé vypuklo.

Pomalou se začaly trousit třídy ze Zábřežských škol a park se zaplnil spoustou dětí. Je pravda, že v průběhu pátečního dopoledne byla návštěvnost největší a pak už pomalu ruch ustával, takže v poklidném odpoledni byla možnost navštívit a prohlédnout spoustu jiných atrakcí (oblíbený byl například vedle stojící pultík s marcipánem, který nabízela Zlatá Lilie). Organizátoři se o nás taky dobře starali, takže jsme dostali trička, svačiny i oběd.

Velice vděčnou atrakcí byl pro nás taky raft Zlaté Lilie, kam jsme s Drakem ze slušnosti taky zavítali, ale nevím, jak se na to holky tvářily, protože po naší návštěvě skončila Tkanička a Liška v rybníce i v oblečení a to jsme je tam ani nemuseli hodit. Večer dorazil i Mičkinikwa s Tomášem a maminkou od Koníka Mirka, kteří připravili na zítřek malou výstavu v blízkém kostele.

Mokrý Liška s Tkaničkou

V sobotu už jsem se bohužel dění na Bambiriádě nezúčastnil, ale co jsem slyšel, proběhlo to celé ve stejné pohodě jako v pátek, takže celkově vzato, podařená akce. Na závěr bych rád poděkoval všem, kteří se na akci za nás podíleli a především mi utkvěl v paměti Grizzly, který

strávil na místě celý pátek, byl ochotný, aktivní a usmíval se na přichozí malé návštěvníky.

Stopař

Svojsíkův závod 2007

19. května 2007

Po dvou letech opět propukla soutěž všech skautů a skautek v ČR s názvem Svojsíkův závod. V posledních třech ročnících SZ jsme v okresním kole dokázali zvítězit, takže celkem napjatí jsme očekávali další pokračování. Vyrazili jsme tedy v sobotu v krásném, slunečném ránu ze Zábřeha vlakem. V Šumperku před nádražím jsme se spoustou dalších skupinek skautů, které tady čekaly na autobus mířící do Hraběšic, kde se letošní okresní (přesněji základní) kolo SZ konalo.

Akce probíhala na travnaté ploše u kostela, kde jsme si v jednom rohu našli své místo a rozložili své věci. Hlídek se sjela spousta – konkrétně 11 chlapeckých a 7 dívčích, takže lidí tu byla mnoho. Někdy po deváté hodině proběhl slavnostní nástup a zahájení závodu se stručným nastíněním pravidel. Změna oproti dosavadním ročníkům SZ byla v tom, že trasa závodu nebyla pevně dána, ale v okolí Hraběšic bylo prostě rozmístěno 13 stanovišť, které mohly hlídky oběhnout v jakémkoliv pořadí a nemusely stihnout všechna. Povinné byly pouze tři stanoviště. Doplněním celého závodu byl ještě úkol prováděný přímo na základně v Hraběšicích a to výroba vázané židle.

Zatímco děvčata dopoledne běhala po kopcovitém okolí Hraběšic, aby navštívila co nejvíc stanovišť, kluci tou dobou vázali židli. Odpoledne si pak svoje úkoly vyměnili. Já osobně jsem byl prakticky celý den v terénu, takže nemůžu přesně popsat, co se dole na základně dělo. U nás na stanovišti č. 6 - Balení batohu se toho příliš nedělo, protože jsme byli snad úplně nejdál a nejmůž ze všech stanovišť. O to lepší byl výhled a tedy i klid a pohoda. Za celý den totiž k balení batohu doběhla pouze jediná hlídka a to ještě dívčí.

Po mém příchodu ze stanoviště zpět ke kostelu v Hraběšicích opět proběhly tradiční pesimistické řeči o našem očekávaném výsledku, ale nutno říct, že tentokrát podloženy fakty. Především Kaňatům se totiž moc nevedlo při hledání stanovišť a bohužel se jim nepodařilo najít i jedno z povinných stanovišť, což znamenalo definitivní konec nadějí.

Před vyhlášením výsledků probíhala na travnatém placu volná zábava, někteří členové Kaňat prováděli všelijaké vylomeniny, ale nutno říct, že to všechno bylo v mezích slušnosti, takže ani někteří vyhlášení experti nedělali ostudu (tady až

na to, že měli ušmudlaný kroj jak malá včata – snad inspirace ve svém plastovém Mordoru).

Očekávaný závěrečný nástup proběhl někdy po čtvrté hodině a po vyhlášení kategorie děvčat přišla řada na kluky. Jak už jsem zmiňoval, letos se nám opravdu příliš nevedlo a Kaňata tak skončila na 10. a Medvědi na 8. místě. Zkrátka to tentokrát nevyšlo a nutno poblahopřát soupeřům, kteří byli lepší. Vyhrávat se nedá pořád a pokud si z neúspěchu vezmem poučení, určitě měl svůj význam.

Detailní výsledky najdete v příložené tabulce. Ještě tedy dodám, že z děvčat postupují z okresu Šumperk družiny ze Šumperka a Lesnice. Z kluků postupovaly tři hřídky a to Bludov, Šumperk a Skalička.

Stopař

SVOJSKŮV ZÁVOD 2007 - ZÁKLADNÍ KOLO HRABĚŠICE - VÝSLEDKY

Chlapecká kategorie:

Pořadí	Místní družiny	Střelnisko	Měsíc závodů													CELKEM	Prostřední hodnota	Pořadí	Prostřední dle absolutně			
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13							
1	Vlčí	Lesnáze	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	21,0	-10	11,0	7	132,53
2	Čertůzi	Šumperk	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	30,0	0	30,0	2*	361,45
3	Bořiň	Štraškov	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	45,0	0	45,0	1	542,17
4	Jiřičtí	Ponětlav	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	31,0	-10	21,0	5	253,01
5	Hraze	Lesnáze	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	29,5	-9	20,5	6	246,50
6	Kapleč	Lošice	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	26,0	x	x	9	x
7	Rač	Libava	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	19,0	x	x	11	x
8	Javen	Okřany	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	39,0	-10	29,0	4	349,40
9	Bludov (Lubáči)	Bludov	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	30,0	0	30,0	3*	361,45
10	Kaňata	Zábřeh	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	14,0	x	x	10	x
11	Medvědi	Zábřeh	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	14,5	-9	5,5	8	66,37
12																						
13																						
14																						
15																						

*0 vítěz rozhodnutí o vítězích soutěží (2, 7, 11)

Divčá kategorie:

Pořadí	Místní družiny	Střelnisko	Měsíc závodů													CELKEM	Prostřední hodnota	Pořadí	Prostřední dle absolutně			
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13							
1	Řecmáry	Lesnáze	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	31,5	2	370,52		
2	Jedláky	Rudá	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	31,0	3	310,0		
3	Libov	Ponětlav	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	11,0	6	6	x	x
4	Sádky	Ponětlav	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	20,5	5	5	x	x
5	Voškov	Šumperk	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	39,5	1	475,90		
6	Sedmáky	Šumperk	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	21,5	4	4	x	x
7	Holčice	Šumperk	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	7,0	7	7	x	x
8																						
9																						
10																						
11																						
12																						
13																						
14																						
15																						

40. sněm Ksigudanu 2007 + zamyšlení

12. května 2007

Předpokládám, že o této akci v Kůře nepíše jen já, čili přidám jen pár svých vzpomínek a postřehů z této příjemné akce. S Mičkinikvou, Drakem a Watoknapou jsem se setkal v Praze na nádraží, ve spěchu jsme naskákali do vlaku směr Beroun a vyjeli dál na západ. Cesta byla zpestřená skutečností, že Drak s Mičkinikvou měli jízdenku na jinou trasu, takže každá kontrola průvodčího byla malým dobrodružstvím. Naštěstí jsme dojeli a někdy po jedné hodině jsme byli v Rakovníku, poblíž kterého se jubilejní sněm konal.

Cestu nám usnadnil malý synek Grizzlyho (ne toho našeho, ale toho z Ksigudanu). Ten totiž opřel tatínkovu Felicii o zabrádlí mostku přes potok, když potají zkoušel své řidičské schopnosti. Jeho tatínek (tedy Grizzly) šel „dovednost“ svého nezbedného synka k parkovišti u lesa zkontrolovat právě v době, kdy jsme přicházeli my. Grizzly nás tedy potom dovedl na sněmoviště, které bylo v lese dobře ukrytu a nevím, jestli bychom bez Grizzlyho tábořiště nazývané Sierra Madre sami našli.

Na místě už byli zástupci kmenů Sacagawea z Mělníka, taky Condor z brněnské Hvězdy Severu, Hiawatha z Neskenonu a spousta dalších vzácných hostů. Taky tu byla spousta onivců kmene Ksigudanu. Kluků (tedy přímo členů Ksigudanu) jsem pak na samotném sněmu napočítal 9, ale moc se mi líbilo, že ačkoliv v průběhu odpoledne nebyl žádný organizovaný program, nikdo z členů Ksigudanu nedělal čurbes (dokonce se ani s nikým nemečoval!) a celkově byla atmosféra nanejvýš pohodová.

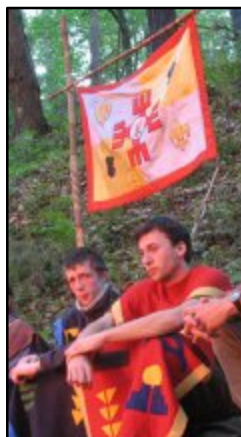
Samotný sněm začal v podvečer. Zapalování bylo netradiční a moc pěkné (v mističkách se přinesly žhavé uhlíky, z nichž se rozfoukal oheň) a vůbec bylo hezké sledovat přehlídku všelijakých indiánských oděvů z různých kmenů. Stejně jako celý den, byl i samotný sněm vedený Tuwanakhou moc pohodový a příjemný a viděli jsme zde spoustu zajímavých a pro nás nových věcí. S Condorem a Watoknapou jsme dokonce sehráli velice improvizovanou scénku na téma Krakonoš. Líbila se mi taky síla a jednotnost vedení Ksigudanu – spousta ohnivců zapálených pro kmen.

Mičkinikwa s Watoknapou odjeli už večer po skončení sněmu a já s Drakem jsme si ustlali někde poblíž. Postavili jsme zde dokonce i náš tradiční šavanský jehlan, jako ukázkou něčeho typického od násJ. Ráno jsme se brzy sbalili, rozloučili se s těmi, co už nespali a vyjeli směrem ku Praze, kde jsme chtěli stihnout finiš mezinárodního Maratonu. Jel s námi i Fox, který sněmoviště opustil taky v ranních hodinách a mířil až do Jablunkova. Musím říct, že to s ním bylo moc zajímavé povídání a rád jsem jej poznal.

Nějak jsme ale neodhadli kvality nejrychlejších maratónců, takže doběh toho nejrychlejšího jsme prošvihli zhruba o hodinu. Přesto jsme ještě spoustu běžců viděli a po krátké prohlídce Prahy a Strahovských kolejí jsme odjeli domů do Zábřeha. Jubilejní 40 sněm Ksigudanu byl tedy moc povedený a (pokud to někdo z Ksigudanu čte), tak ještě jednou díky moc za pozvání.

Maratónec

Drak a Stopař pod naší kmenovou vlajkou

Stopař

Slibované zamyšlení

Myšlenka, kterou zde chci sdělit mě napadla už dávno a znovu se mi připomněla na tábořišti Sierra Madre u dalekého Rakovníka při 40. sněmu Ksigudanu. Zdá se, že tedy platí všude a toto její připomenutí mě inspirovalo, abych se o ni podělil s čtenáři našeho časopisu. Ta sobota u Ksigudanu byla celkově prostě pohodová. Celé odpoledne se sedělo u ohničku nebo v jeho okolí a povídalo se s kdekým – hloučky se všelijak střídali. Bylo zábavné poslouchat Hiawathu, který už je seriózní pán s šedinami, když vtipkuje a popichuje kolem ohně jako mladý kluk (duchem je Hiawathovi prostě pořád 20 J). Stejně tak jsem se fakt dobře zasmál, když jsme povídali s Matem a holkama z kmene Sacagawea Mělník. Taky jsem opět rád viděl Tuwanakhu (i když ten měl plné ruce práce s přípravou sněmu) nebo byla radost pozorovat malou drobotinu, jak kolem pobíhají a hrají si na indiány.

Když se takhle člověk sejde s přáteli naladěnými na stejnou notu je to pohoda a cítí se pak opravdu mezi svými. Je to tak trochu dobytí energie, protože na takovéto akci se nemusí oproti běžným akcím s oddílem přemýšlet, co kdo zapomene nebo se třeba někdo napomínat za to, jak se chová (což je ale ve všech oddílech normální, nechci si stěžovat právě na naše raubiře). Prostě člověk si jen užívá. Stejně pocity jsem měl, když jsem třeba byl na lesní škole, kde jsem se potkával také prakticky s dospělými lidmi, kteří jsou rozumní, je na ně spoleh a chovají se přátelsky (je totiž samozřejmě úplně jedno, jestli jste ve společnosti nadšených skautů nebo nadšených woodcrafterů – jde prostě o to, že jsou to správní kamarádi, což je krédo jak skautingu, tak woodcraftu).

To je taky například důvod, proč mám rád akce typu SZ. Člověk se tam potká se spoustou jiných lidí, co vedou nebo pomáhají ve vedení jiných oddílů a je to vždycky příjemně strávený čas – záruka kvality, řekl bych. Například právě na posledním SZ v Hraběšicích jsem byl na stnovišti s holkama ze šumperské Jedničky a byla radost vidět, že mají ten svůj oddíl rády, že vědí, že jim

něco dal a taky to na jejich chování a přístupu bylo poznat.

Pak člověka napadá velice lákavá a přitom hodně nebezpečná myšlenka, jestli by nebylo lepší jezdit spíš jen na akce se svými vrstevníky, se kterými je to super, než trávit svůj čas na akcích s oddílem, kde je sice taky spousta dobrých kluků a kamarádů, ale kde třeba občas musí i někoho nutit, aby na akci vůbec jel, často se někdo neomluví a nepřijde anebo dokonce zalže nějakou hloupou omluvu. Tahle myšlenka je ale opravdu zrádná, protože když se člověk zamyslí, tak jediný důvod, že se scházejí taková skvělá společenství, jako třeba ohnivci různých kmenů, lesní školy nebo lidé na SZ, je ten, že fungují všechny ty dětské oddíly a kmeny, které se vždycky musí protloukat často nevděčnou prací a zklamáním, ale v každém, kdo jimi projde, zanechají nějakou kladnou stopu. Sem tam dokonce osloví své členy tolik, že i tito pak chtějí vracet dalším dětem to, co kdysi dal někdo jim a sami

jezdí spoluvytvářet ta skvělá, kamarádská společenství – pak je ta práce oddílu hotová (alespoň na chvíli) a je to pro každého, kdo je u toho obrovská odměna.

Je to vyvrcholení všech těch let starostí s neposedným vlčetem a trápení s drzým skautem, když se nakonec ukáže, že to přece jen k něčemu bylo. A i když práce pro oddíl je bohatší a toto jistě není jedinou odměnou, je to jedna z těch nejcennějších třeba i proto, že pak se z těch kdysi neposedných vlčat můžou stát kamarádi na celý život (ať už pak jezdí na podobné akce „pro dospívající a dospělé“

nebo ne).

Neznám moc krásnějších věcí, než když se člověk může pod modrou oblohou a zelení stromů koukat, jak děti nebo mladí lidé kolem sebe šíří úsměv a radost a ačkoliv by mohli někde s partou fetovat, popíjet nebo něco ničit (a jistě by u toho byli taky veselí), tak se chovají kamarádsky a třeba ještě dělají něco pro druhé lidi. Při tom všem to ale jsou normální, moderní, v pohodě lidi – žádní praštění trhloni svázaní přehnanými morálními pravidly a konvencemi, kteří se bojí usmát. Ještě lepší je, když člověk má pocit, že se na to nejen kouká, ale když je přímo součástí toho dění – je tedy s ostatními a snaží se z celého srdce (omlouvám se praktičtějším povahám za patetickou přichuť) oplácet jim jejich otevřený a kamarádský přístup stejnou mincí.

Co je ale úplně nejlepší...! Když si člověk může říct, že k tomu mohl svojí malou troškou přispět. Když pomohl děti (a dnes už třeba mladé lidi) dovést na to místo pod modrou oblohu ve slunečním dni a přispěl k tomu, že se skvěle baví, nikomu neublíží a jsou veselí. Naposledy jsem měl podobný pocit na Bambiriádě, která se mi taky moc líbila a nejen kluci od nás, ale i holky ze sousední Zlaté Lilie nebo spousta dalších skautů kolem prostě byla v pohodě a bylo tam veselo. Pro tyhle okamžiky má ta práce smysl a bez té práce by tyhle okamžiky nebyly.

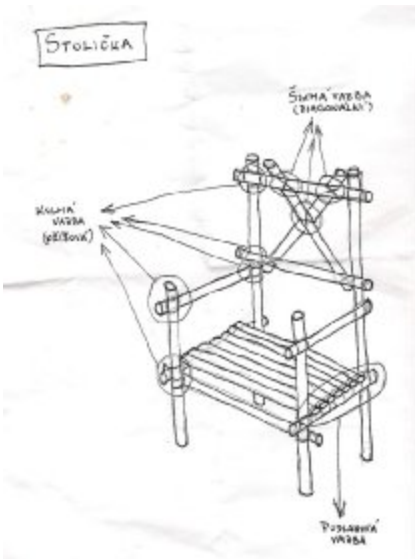
Možná máte pocit, že ta dřina pro oddíl (ať už v roli podrádce, rádce, kronikáře nástěnkáře, podnáčelníka atd.) nemá přece význam pouze pro těch pár mizivých okamžiků. Ale ve chvíli, kdy v téhle široké společnosti skautů či woodcrafterů (a není důležité, zda přímo ve svém oddíle nebo někde mimo něj) začnete postupně nacházet ty cenné klenoty v podobě lidí „naladěných na stejnou notu“ – říkáme jim kamarádi – nejde už zdaleka jen o pár prchavých okamžiků, ale hrozně cenný přínos na celý život. Osobně nepochybuju, že to za to zkrátka stojí. Kdyby se totiž všichni na práci v oddílech naráz vykašlali, aby mohli užívat ty akce jako sněmy s jinými ohivci nebo lesní školy, bylo by jen otázkou času, kdy by žádné sněmy a lesní školy nebyly.

Stopař

Svojsíkův závod

Z pohledu Káňat

Na dlouho očekávaný závod byl sraz už o půl osmé na nádraží. Za nedlouho jsme už seděli ve vlaku a jeli do Šumperka. Tam byl přistavený autobus, který nás dovezl na místo konání letošního okresního kola - do Hraběšic. Nakonec jsme se do autobusu nějak naskládali a ani jsme se nenadáli a už jsme vystupovali v místě startu závodu. Po chvíli přijel i Waope a mohli jsme se jít přihlásit. Měly závodit 2 družiny – Káňata a Medvědi. Po planých obavách, že se nás sejde málo jsme se sešli v počtu 5.

V 9 hodin byl úvodní nástup a zahájení závodu. Dozvěděli jsme se, že budeme plnit 2 moduly - táboření a závod. Nejdřív jsme plnili modul táboření. Měli jsme za úkol postavit stoličku za pomoci vazeb. Vyrázili jsme tedy na určené místo do lesa a začali jsme tvořit. Nejdříve jsme si připravili veškeré dřevo a zkrátili jsme ho. Pak jsme ho odnesli na stanoviště a začali jsme vázat. Vazby nám docela šly, ale jelikož jsme zřejmě moc plynuli, nevystačil nám provaz a museli jsme vázat i uzlovačkami. Bohužel naše stolička stála pouze v bezvětří a když kolem nikdo nechodil, nemluvil a nedýchalL. Potom jsme šli na oběd za stravenky, které jsme dostali. Byl výborný guláš s chlebem.

Asi 20 minut po obědě začínal náš druhý modul – závod. Mohli jsme si vybrat kam poběžíme, ale museli jsme proběhnout 3 povinné stanoviště. Byly to: zdravotěda,

dopravní předpisy a příroda.

Bohužel jsme stihli proběhnout jen 2 z nich + nějaké nepovinné. Na zdravotědě jsme měli za úkol předvést masáž srdce, ošetření popálenin 3. stupně a ošetření břicha za kterého trčel nůž. Dalším stanovištěm byla skládačka – museli jsme si zavázat oči a 3 z družiny navigovali ostatní jak poslepu složit obrázek. Moc slavně to neskončiloL. Za chvíli jsme doběhli na stanoviště jízdní řády což ztroskotalo na tom, že jsem nemohl najít na mapce Podlesí. Následovaly dopravní předpisy. Tam jsme získali 3 body. Potom jsme se rychle vypravili hledat poslední povinnou kontrolu. Ani po půlhodinovém bloudění po lese jsme hledané stanoviště nenašli. A protože nám vypršel limit, vypravili jsme se na cestu zpět.

V základním táboře nás čekal odpočinek a chládek. Vyhlášení je v 5 hodin. Dozvídáme se nelichotivě 10 místo. Medvědi skončili na místě 8. Pak už nás čekala jen cesta domů. V Šumperku nám ještě koupil Stopař zmrzliny a pak už jsme vlakem odjeli domů.

Doufám že za 2 roky dopadneme lépe, budeme mít více štěstí, lepší taktiku a fyzickou zdatnost.

Za Káňata DRak

Jarní víkendovka

4. – 6. května 2007

Na první jarní víkendovou akci jsme se vypravili do hor. Ačkoli loni bychom se ještě brodili sněhem, letos i v horách panovalo spíše letní počasí. Vydali jsme se na chatu olomouckých skautů do Nýznerova, což je poblíž Vápenné a tedy poblíž místa, kde měl náš oddíl v letech 1997 a 2001 tábor.

Sraz byl naplánován na pátek na relativně brzkou hodinu: Již na 15:20. Bylo to dáno faktem, že cesta byla dlouhá... Přeci jenom, než se vlak, který je rychlíkem jen podle jména, přeplazí přes hřeben Jeseníků, uplyne mnoho času. A navíc, z Vápenné nás čekaly poté ještě 4 kilometry pěšky k chatě. Takže se není čemu divit, že na chatu jsme dorazili až těsně před 20 hodinou. Pravda, že první pauza byla kde jinde, než na našem tábořišti uprostřed lomu, což není příliš daleko od místa, kde jsme vystoupili z vlaku a po cestě dál to s intenzitou různých „pauziček“ nebylo o moc lepší. Prostě jsme stáli často, protože cesta byla přeci jen náročnější. Následovalo ubytování a první rozjezd tréninku na Svojsíkův závod. Ačkoli se jednalo o stejný test, co byl na víkendovce na Olšanských horách, výsledky byly u některých opět nic moc... Pravda byla, že šlo poznat, kdo se na to připravoval a kdo na to takřkajíc kašlal... Tento program se týkal rodu Káňat a Medvědů, rod Vlků měl pro tuto chvíli padla a mohl se věnovat stolnímu tenisu. Po tomto testiku následovala malá výuková část, kde jsme se naučili další novou šifru (a jsem rád, že aspoň trochu zaujala...). Potom následoval výběh k Nýznerovským vodopádům a samostatná cesta zpátky, kterou mnozí pojali jako stezku odvahy. Do večerky, která byla zhruba ve 23h, následoval volný program, spočívající v hraní deskových her. Jen je škoda, a celkem mě mrzí, že z pokoje Káňat se i po večerce ozýval příšerný hluk a rušil tím hlavně Medvědy, kteří spali ve vedlejším pokoji...

Ráno jsme se vzbudili do slunečného dne a hned jsme si dali ranní rozcvičku, na kterou jsme si vyběhli do celkem prudké stráně v lese. Poté následovala snídane a rozběhlo se dopolední neformální soutěžení mezi družinami. Zkoušeli jsme různé zábavné soutěže, od navigace, přes odhad a koordinaci až po různé odreačovačky (nemůžu zapomenout na člověče nezlob se v lidském podání...). Po svačině jsme se přesunuli do chaty, kde jsme v zábavě pokračovali až do oběda. TATEYOPAH si myslel, jak originální program si vytvořil, ale když už asi po desáté se od Káňat dozvěděl, že už tuto hru hráli s Bédou na rodovce, byl ze svého omylu tvrdě vyveden.

Po obědě následoval hlavní bod programu: Zatímco Vlci měli v plánu vycházku na nedaleké hranice s Polskem, Káňata a Medvědi měli za úkol projít stanovenou trasu a splnit připravené úkoly, které vycházely ze současných materiálů na Svojsíkův závod. Nakolik byli (ne)úspěšní, se zeptejte raději jich samotných... Naštěstí se neztratili a tak jsme se u večere zase všichni zdárně sešli. Po ní následoval volnější večer, kdy jsme opět hráli deskovky a také si něco zazpívali. Uléhali jsme postupně, jak se nám chtělo spát. Pravda, že poslední to zabalili až kolem půlnoci.

Ráno, když jsem otevíral chatu, čekal před dveřmi zmoklý Lišák. Jako jediný se rozhodl spát venku v přístřešku, který Káňata postavila. Bohužel pro něj v noci přišel déšť...

Pršelo až do rána a proto rozcvička byla doslova blesková. Po ní následovalo balení, uklízení a protože déšť nepolevil, rozhodli jsme se změnit plán, což nám dovolilo zůstat ještě chvíli na chatě. Zazpívali jsme si a kolem 12h jsme vyrazili zpět do Vápenné na vlak. Domů jsme dorazili až kolem 16h.

TATEYOPAH

Družinová stránka Koníků

V měsíci květnu bylo již jaro v plném rozpuku. Pro družinu Koníků to znamenalo, že se schůzky díky nádhernému, leckdy už i léto připomínajícímu počasí odehrávaly venku na hřišti u Oborníka. Mičkinikwa opět připravil celou spoustu nejružnějších her, při kterých se Koníci leccos nového naučili.

Na schůzce 7. května se například hledaly perly roztroušené v trávě a kopřivách. Také jsme zkusili bumerang, který přinesl Mičkinikwa a kterým poněkud ohrožoval lidi pohybující se hlavně vedle něj a za ním ve vzdálenosti několika desítek metrů... :-)

Další schůzka 14. května přinesla další hry, při nichž se Koníci postupně začali seznamovat s lakroskou, kterou mnozí z nich drželi v ruce poprvé v životě – ale už i teď se dají vyzorovat první talenty (třeba David, Petr, Orel a mnozí další). Abychom si jenom nehráli, naučili se malí Šavani i první pochodové značky – při jejich určování jsou dobří Javor, Orel, David, Petr i Evik a Mirda. Holub (Luky) spolu s Drápalem (Milan) a Vášou si zatím dobře všimají, jak se které značky

Hledání perel

David a dokonce i Drápal. Ve srážení „plechovek“ z umělé hmoty pak vynikli Evik a Mirda.

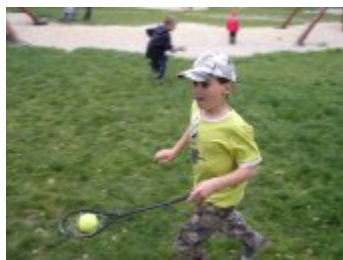
21. května přišli na schůzku všichni Koníci, z nichž už velká většina měla na sobě oddílové triko. Hezký byl pohled na poměrně početnou skupinu (9 malých lidiček) v modrých tričkách, která se míhala po hřišti a nutno říct, že nejednu maminku tento pohled zaujal. Třeba to přispěje k rozšíření řad nejen nejmenších, ale i starších družin... Navíc jsme četli z knihy „Tecumseh“ a Koníci odpovídali na otázky z kapitoly, kterou jsme četli, což šlo opět nejlépe Petrovi, Mirdovi, Javorovi, Davidovi, Orlovi, i Holub se zapojil. Opět byly na řadě hry s tonicákem a poznávání pochodových značek. Ale abychom Koníky nepřechválili – na této schůzce se poněkud nevedly nástupy, které byly pomale a připomínaly spíše hru „na strkanou“. To se ale již na příští schůzce zlepšilo. Absolutními vítězi schůzky se tentokrát stali Mirda, David a Evik, kteří si vybrali každý po jednom skautském odznaku

z Mičkinikovy sbírky, ale i na této schůzce zvítězili vlastně všichni, jako vždycky.

Poslední schůzka tohoto měsíce proběhla 28. května, tentokrát mimořádně opět na Oborníku. Přišlo celkem šest Koniků a tentokrát všichni v modrých trikách, což byl opět pěkný pohled pro kolemjdoucí. Opět se hrálo s lakroskami a David, Petr, Orel, Evik i Mirda ukázali, že mají šanci tento nástroj zvládnout, takže se těšte starší družiny, až vás nejmenší jednou vyzvou na souboj v lakrosu...:-). Bude to jednou určitě zajímavý zápas! Dřevěný hlavolam, který jsme s Mičkinikovou vysypali z krabičky, se však ve vymezeném čase složit nikomu nepodařilo, ale nakonec jsme spojenými silami přece jen dali čtverček, trojúhelníčky a další tvary zpátky do krabičky. Vítězi schůzky se stali Evik a David – opět si odnesli každý jeden odznak, ale ani ostatní nepřišli zkrátka, protože se opravdu snažili.

Nakonec bodíky za měsíc květen (věci jsme tentokrát nebudovali)...

Docházka - květen 2007	Triko a kroj - květen 2007
Pořadí	Pořadí
1 - 3 Mirda (4 body)	1 Evik (4 body)
1 - 3 Evik (4 body)	2 - 5 Drápal (3 body)
1 - 3 David (4 body)	2 - 5 Mirda (3 body)
4 - 8 Drápal (3 body)	2 - 5 Orel (3 body)
4 - 8 Orel (3 body)	2 - 5 Holub (3 body)
4 - 8 Váša (3 body)	6 - 8 Javor (2 body)
4 - 8 Holub (3 body)	6 - 8 Petr (2 body)
4 - 8 Petr (3 body)	6 - 8 David (2 body)
9 Javor (2 body)	9 Váša (1 bod)

... a nakonec ještě David s lakroskou

... a celkově od ledna do dnešního dne

Docházka - ROK 2006 / 2007 (leden - květen)	Věci - ROK 2006 / 2007 (leden - květen)	Triko a kroj - ROK 2006 / 2007 (leden - květen)
Pořadí	Pořadí	Pořadí
1 - 3 Mirda (16 bodů)	1 Evik (18 bodů)	1 Evik (16 bodů)
1 - 3 Evik (16 bodů)	2 - 3 Javor (12 bodů)	2 Mirda (13 bodů)
1 - 3 David (16 bodů)	2 - 3 David (12 bodů)	3 - 4 Orel (12 bodů)
4 Petr (15 bodů)	4 - 6 Mirda (11 bodů)	3 - 4 Javor (12 bodů)
5 Váša (13 bodů)	4 - 6 Orel (11 bodů)	5 - 6 Váša (9 bodů)
6 - 7 Orel (12 bodů)	4 - 6 Petr (11 bodů)	5 - 6 Holub (9 bodů)
6 - 7 Javor (12 bodů)	7 Váša (9 bodů)	7 Drápal (8 bodů)
8 - 9 Drápal (11 bodů)	8 Holub (8 bodů)	8 Petr (4 body)
8 - 9 Holub (11 bodů)	9 Drápal (4 body)	9 David (2 body)

Stránka Viků

Další měsíc je za námi a spolu s ním i několik novinek. Začal bych tím, že se trochu zmateně pohybovalo kolem Březových kůr a bodování a to tak, že bodování nakonec nebylo ani vyhlášeno. Dále se naše družina ustálila na 7 členech a to mě (Netopýr), Mustang, Ká, Rajče, Honza, Top a Kutil. Na družinovkách jsme se začali věnovat

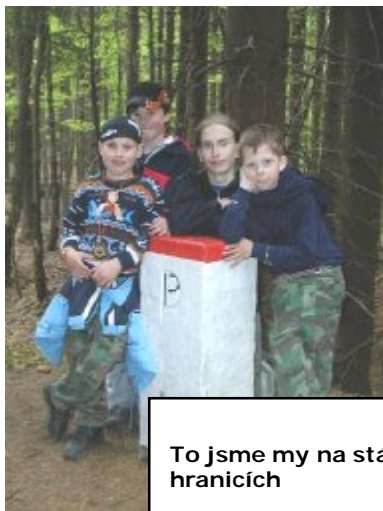
(tedy spíše já...ostatní jen neradi poznávají nové věci) květinám a to těm základním, aby měli zhruba stejné znalosti. Dále jsme se naučili pracovat s buzolou a ještě nám schází ta praktická část, které se snad dočkáme na táboře. Další částí našeho programu je etapová hra, která již dostala ucelenější podobu a mnozí se již blíží k cíli. Jinak jsme zatím zkoušeli deskové hry, a protože celý měsíc bylo venku pěkně, tak jsme několikrát vyrazili ven, kde jsme zkoušeli hry, které si připravili sami

My na chatě Pavučince

členové (moc jich nebylo). Ještě bych dodal, že naše družina pokračuje v plnění skalpu zdatnosti na nadcházející sněm a poslední družinovou jsme věnovali plnění orlích per.

Dále bylo v měsíci pár akcí, které bych zde rád popsal, jak se mi jeví z pohledu naší družiny. Na začátku měsíce to byla akce Jamí vikendovka, kde jsme vyrazili na chatu Pavučinku, aby se hlavně Káňata připravili na Svojsíkův závod. Na výpravě jsme měli dobrou účast a celkově to byla myslím povedená akce. Dále zde bylo několik akcí netýkajících se naší družiny a na závěr měsíce to byla akce Bambiriáda, kde jsem byl já a ukázal se tam i Ká a možná i někdo, protože jsem tam taky nebyl celou dobu, tak si nejsem vůbec jist.

To jsme my na státních hranicích

Netopýr

MEDVĚDI

V květnu nás potkala spousta věcí příjemných i nepříjemných.

Začneme osazenstvem družiny:

HELČA – všichni mě dobře znáte, tak o sobě nebudu rozšiřovat další drby

DUŠAN – podrádce, když nejsem na schůzce, tak velí družině a myslím, že to neprovádí špatně

RET – Dušanův „little brother“ malý pokušítel a smíšek, optimismem hýřící a smíchem sršící klučina

BLANKA – pohodová holčička, která nikomu nezůstane nic moc dlouho dlužna

KOMANČ – Blančín bratránek, má svou hlavu, ale v jeho prospěch musím říci, že se objevuje skoro na každé akci

ERIK – poslední dobou se nám na družinovkách moc neukazuje, ale určitě se to teď spraví

A nakonec

ŠÍDLO – Byl to pro nás vždycky usmívající se klučina s „darebáckým kukučem“. Šídlo už podle své přezdívky nikdy dlouho nevydržel na jednom místě a vždycky někde poletoval. V oddíle už byl nějaký ten pátek, účastnil se mnoha

sněmů, kde si sem tam nechal udělit svá orlí pera. Šídlo prostě odešel z oddílu a spouště z nás se jistě zasteskne ať už po jeho veselém

cvrlikání, gumových medvídků, nebo veselém, povzbudivém úsměvu.

Na schůzkách prostě „blbneme z veder“ 😊

Jednu ze schůzek před SZ jsme věnovali malé přípravě, ale samozřejmě že i „medvědímu odpočinku“.

Sraz byl u nádraží, odkud jsme se přesunuli na Skaličku, kde jsme si vyzkoušeli pár věcí, který nemůžeme provádět na klubovně. Nejdříve jsme se podívali na presentačku SZ, táborů a jiných oddílových akcí. Zkusili jsme si postavit jehlan, jehož „betelnost“ jsme otestli hadicí. Suchý však zůstal jen dědečkův pes Max, který se do našeho bungalovu nedal nalákat ☺.

Dále jsme si otestovali svoji obratnost: Podlézali jsme pavoučí sítě.

Taky naši zdatnost: Úkolem bylo proklíčkovat mezi kolíky s lehčím kamarádem v kolečkách a nevyklopit ho přitom. Pak následovalo žhavení pamatováka: Úkol: vylézt na strom, najít a zapamatovat si co nejvíce zvláštností a následovně je sepsat.

A konečně taky nemohla chybět všemi oblíbená, áno, je to ona – BLBÁRNA!

Postupně se každý z nás 15x otočil kolem klacku, doběhl k občerstvení, kde se postavil na jednu nohu, zavřel oči a dostal za úkol vypít kelímek se sodovkou. Dovedete si to určitě představit. A kdo ne,

pro toho mám k dispozici video ☺ .

Posledním úkolem bylo rozdělávat oheň, na němž jsme si měli opékat buřty. Dřevo však kluci museli nejdříve vyhrabat z kopřiv. Kluci to nakonec s přispěním vyšší moci v podobě Komára zvládli, a tak jsme si mohli opéct ty buřty! Na úplný konec přidávám díky všem, kteří nenechali družinu ve štychu a zúčastnili se SZ, i když věděli, že je to bude stát trochu námahy. Z toho, že jsme byli na osmém místě si nic nedělejte, ale berte to jako výzvu napřesrok, protože Šavani nejsou žádný máčky a když se budeme všichni snažit, můžeme zase stanout na stupních vítězů!

Vaše

.....
Helča

Indiánské oblečení

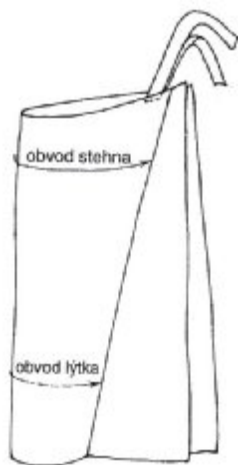
V tomto článku se vám pokusím vylíčit jak má vypadat správné indiánské oblečení. Mnozí již ho určitě máte a tak víte, že patří neodmyslitelně k našim letním táborům. Doufám, že i na letošním táboře budou mít všichni indiánské oblečení vyrobeno, a že ho budou nosit. Po čase poznáte pohodlnost onoho oděvu a budete ho používat rádi. Samozřejmě nemusím připomínat, že indiánské oblečení neodmyslitelně patří k mnoha hrám jako je lakros či shinny.

Bederní rouška

Nejjednodušším kusem oděvu pro letní dny je bederka, která byla základní a často jedinou částí oděvu mužů mnoha indiánských kmenů. Je to pouze pás pevné látky nebo měkké kůže – obdélník šíře 25 až 30 cm a délky 120 – 160 cm podle výšky indiána. Látkové pásy mívali indiáni v základní, pokud možno ne křiklavé barvě. Můžeme použít i vkusné proužky nebo kostky. Šijeme z těžšího flanelu, flauše, plátna nebo z jiné vhodné láky. Okraje mohou být obšity tkalounem stejné nebo jiné barvy jako je látka. Pás se přichytí řemínkem, látkovým páskem či opaskem kolem boků.

Legíny

Legíny byly spolu s bederou nejčastějším oděvem indiánských mužů. Tvoří je dvě samostatné nohavice sešité z obdélníků kůže nebo látky a přivázané tkaničkami k opasku, který drží bederku. Základní střih legín tvoří obdélník, který se přeloží a sešije se podle rozměrů nohy. Legíny můžeme vyrobit z kůže nebo látky. Dostupnější bude patrně látka.

Látkové legíny: Legíny z látky nebo deky zhotovíme podle základního střihu s tím, že okraje obšijeme tkalounem nebo látkou a dolní okraj proti ošoupaní obšijeme ještě řemínkem. Při výrobě legín ani jiného oděvu není vhodné kombinovat látku s kůží. Látkové legíny jsou stejně hezké jako kožené a v pozdějších dobách byly u indiánů velmi rozšířené. Na jejich výrobu je nutné použít těžší pevnější látku např. flauš nebo deku.

Toto je základ, to co by každý měl mít. K tomuto oděvu se používá ještě "indiánská" košile. Jako košili můžeme použít téměř jakoukoliv flanelovou košili pokud má troch příznivou barvu, aby ladila s ostatním oblečením.

Sestavil DRak

Javorová nažka

Javorová nažka – duben + květen 2007

Přezdívká	Družina	Rodovky	Kroj	Docházka	Akce	Dobrovolné aktivity	Hodnocení od rádčů	Body	Pořa
Drak	Káňata	80	80	100%	80	38	56	334	1
Béďa	Káňata	80	80	100%	80	10	50	300	2
Netopýr	Vlci	80	80	100%	60	20	56	296	3
Grizzly	Káňata	70	66	93%	80	20	50	286	4
Helča	Medvědi	60	59	86%	80	20	56	275	5
Bubla	Káňata	70	61	79%	60	30	50	271	6
Komanč	Medvědi	70	66	93%	80	0	36	252	7
Lišák	Káňata	80	68	86%	50	0	50	248	8
Nechcu	Káňata	70	70	79%	60	10	30	240	9
Top	Vlci	70	53	92%	60	0	37	220	10
Mustang	Vlci	80	57	83%	30	0	52	219	11
Ká	Vlci	50	48	75%	60	0	40	198	12
Kutil	Medvědi	80	54	83%	30	0	34	198	13
Blanka	Medvědi	70	58	64%	20	0	40	188	14
Dušan	Medvědi	60	51	57%	20	10	44	185	15
Erik	Medvědi	40	30	57%	50	30	35	185	16
Martin	Káňata	70	39	75%	30	0	40	179	17
Šmodrch	Káňata	50	17	86%	80	0	30	177	18
Šídlo	Medvědi	60	33	71%	30	10	33	166	19
Rajče	Vlci	50	34	58%	30	0	37	151	20
Honza	Vlci	40	23	50%	30	0	45	138	21
Ret	Medvědi	50	42	36%	0	0	32	124	22
Tomáš	Káňata	60	9	43%	0	10	30	109	23
Robin	Káňata	30	12	---	0	0	30	72	24

Javorový list:

1. Káňata 222 b.
2. Vlci 204 b.
3. Medvědi 197 b.

Tarzan

KPZ

KPZ je věc, kterou by si měli všichni nosit na družinovky. Málokdo ovšem ví co všechno má taková správná "kápézetka" obsahovat. Proto přináším pro BK tento článek.

Krabička poslední záchrany může být skoro stejně důležitým předmětem jako nůž. Měla by obsahovat drobné předměty, které vám pomohou ve svízelných situacích nebo vám dokonce zachrání život. Jiný obsah tedy bude mít krabička malého skauta, který je právě na oddílovém táboře, jiná bude KPZ zkušeného dobrodruha na dvouměsíční expedici v pralesích Jižní Ameriky.

V Čechách bývá původ KPZ připisován známému spisovateli Jaroslavu Foglarovi (Jestřábovi), je však pravda, že různé krabičky či záchranné brašničky u sebe nosila už odpradávná většina lidí pohybujících se v divočině. Každopádně však Foglarovi patří zásluhy za prosazení krabičky poslední záchrany mezi skautskou a turistickou veřejnost.

Tábornická krabička poslední záchrany

Pokud se pohybujete pouze po ČR, ať už s nějakým oddílem nebo sami, pravděpodobně očekáváte, že ve své krabičce poslední záchrany najdete předměty, které vám zpříjemní táboření, případně napraví nějaký ten menší defekt. Proto bývají obvykle doporučovány následující předměty:

- svíčka, pár zápalek a škrátka
- zabalená kostka lihu
- kousek březové kůry k zapálení ohně – velikost sami určete pokusy
- kousek papíru (ne velikost A64)
- pisátko – nejlépe obyčejná tužka, lze s ní psát téměř na cokoliv a nerozpjí se
- kousek křidy (značení cesty)
- jehla a nitě (min. černá a bílá)
- špendlíky zavírací a obyčejné
- knoflíky (tři různé velikosti - od kalhot, od košile, olivka)
- alespoň 2 polštářkové náplasti (raději více, raději větší)
- žiletka
- 2-3 různě velké hřebíky
- několik napínáčků
- kus slabého drátu a provázku (nejen k navazování známostí)
- gumičky
- 50 Kč bankovku a několik mincí na telefon
- poštovní známka na dopis a na pohled
- náhradní žárovíčka do vaší baterky
- lísteček s tisňovými telefonními čísly přilepený na vnitřní straně víčka (menším dětem též vlastní adresu a telefonní čísla na rodiče)

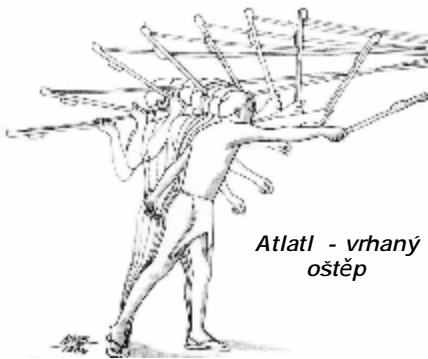
Tak teď už víte co máte v KPZ mít a doufám, že si ji všichni dovybavíte jelikož nikdy nevíte co vás může potkat

Defensive weapons

Following Christopher Columbus's first voyage to the "new" American continent in 1492, the Spanish, under Juan Ponce di León, skirted the coast of a region known as Bimini. It was Easter Week – Pasque Florida – and that name became attached to an area of the Southeast which is known as Florida (but at the time also included parts of present-day South Georgia and East Carolina). The date was May 1513. On the west coast, in the vicinity of present-day Tampa Bay, the Spanish sailed into a natural harbor. Here they met the Calusa, a powerful tribe which dominated the region.

The use of body armor

What repeatedly comes through in reports from the Spanish and later from the French and English, is that the Calusa were fierce and determined fighters, that warfare was very much a way of life and that their offensive weapons – bows, clubs, perhaps also the spear and atlatl – and their warfare tactics, were very effective against most enemies. There is, however, little data regarding the Calusa's defensive weapons.

In addition to the sword, lance, and later the gun, the Spaniards were well aware of the value of body armor, the conquistadors commonly wearing metal breast and back plates as well as a „kettle“ hat, chin plates and sometimes leg-guards. It is probable that the use of this type of protective weaponry, as was the case later in the Spanish Southwest, on the Northwest coast and in Alaska was adopted and modified. By the Calusa and other tribes in the region, utilizing the native material readily available to them.

This possibility aside, however there is also good evidence to suggest that various forms of body protection were independently developed by North America Indians. If the early renderings which we have of such armor are to be believed much, and perhaps not surprisingly, it was similar in basic design – chest and back covering, helmets, leg and even chin plates – to that worn by the Europeans.

Styles of body armor

Native American armor has been categorized into five basic types, which were largely determined by materials available in the particular region. For example, that of the Inuit and Eskimo groups where wood was particularly scarce, was generally overlapping plates of bone, ivory and later – after contact with white – of iron. On the Northwest coast, California and, as has been discussed, to the east amongst the Huron as well the Iroquois and Indians of Virginia, body armor was either wooden slates or rods tightly bound together.

Body garments of hardened or multilayered hides were widely used, being attributed to Northwest coast such as the Haida, Chinook and Tlingit as well as to Plateau and Plains tribes (Shoshone and Pawnee). This armor style has also been described for such widely spaced as the Mohawk to the east of Lake Ontario and the Navajo more than three thousand air miles to the southwest in present-day New Mexico.

(...)

Orlí pero L-48 říká „Přelož do češtiny stránku daného cizího textu o indiánech“. Tohle OP není vůbec těžké a jako důkaz zde uvádím část svého článku i s jeho překladem. Navíc se tu můžete něco dozvědět o zbraních indiánů.

Obranné zbraně

Po první cestě Kryštofa Kolumba na „nový“ americký kontinent Španělé pod velením Juana Ponce de León obcházeli pobřeží oblasti známé jako Bimini. Bylo to právě o Velikonocích – španělsky Pascue Florida – a toto jméno se ujalo pro jméno oblasti jihovýchodu dodnes známé jako Florida (ačkoliv v tehdejších dobách tato oblast zahrnovala i oblast současné jižní Georgie a východní Karoliny). To bylo roku 1513. V oblasti západního pobřeží, tam kde se dnes rozkládá Tampa Bay, Španělé připluli do přírodního přístavu. Tady potkali Calusa, silný kmen, který dominoval v této oblasti.

Užití tělesného brnění

Co opakovaně proniklo ve zprávách od Španělů a později od Francouzů a Angličanů je, že členové kmene Calusa byly nelitostní a odhodlaní bojovníci, pro které byl boj součástí života a jejichž útočné zbraně – luky, kyje a možná také ostěpy a atlati (speciální kopí vržené tyčí) – a také válečná taktika, byly velmi účinné proti většině nepřátel. Máme však málo informací o jejich obranných zbraních.

Mimo meče, kopí a pušky si Španělé velmi dobře uvědomovali i význam tělesného brnění. Conquistadoři (španělští dobyvatelé) běžně nosili kovový prsní štít a štít na zádech, stejně jako přilbici, štít brady a někdy chrániče nohou. Je pravděpodobné, že užití tohoto typu ochranné výzbroje, které bylo později nošeno na španělském jihovýchodě, na severozápadním pobřeží a na Aljašce, bylo přejato a upraveno kmenem Calusa a dalšími kmeny v oblasti sužitím jim snadno dostupných přírodních materiálů.

Je však nutno také poznamenat, že je také dost důkazu k doměnce, že rozličné formy tělesné ochrany byly nezávisle vyvinuty také severoamerickými indiány. Považujeme-li první nám dostupná vyobrazení těchto brnění za dostatečně důvěryhodná, pak jsou (a pravděpodobně ne překvapivě) v základním vzhladu – ochrana hrudi a zad, přilby, ochrana nohou a dokonce brady - podobná těm nošeným Evropany.

Druhy tělesných brnění

Brnění původních obyvatel Ameriky jsou rozdělena do pěti základních typů, které byly výrazně ovlivněny materiálem dostupným v konkrétní oblasti. Například pro eskymácké kmeny, pro něž bylo dřevo obzvláště nedostupné, bylo v podstatě nahrazeno brněním z kostí, klů a později – po navázání kontaktu s bělochy – ze železa. Na severozápadním pobřeží, v Kalifornii a, jak bylo zmiňováno výše, také na východě mezi Hurony, stejně jako Irokézy a indiány z Virginie, tělesné brnění bylo buď z dřevěných šindelů nebo z tyčí pevně svázaných dohromady.

Oděvy z tvrdé nebo vícevrstvé kůže byly široce užívány v oblasti severozápadního pobřeží jako například mezi kmeny Haida, Chinook a Tlingit, stejně jako mezi indiány planin a prerijsními indiány (kupříkladu Šošoni a Pawnee). Tento typ brnění byl dokonce popsán u tak vzdálených kmenů jako Mohawkové na východním pobřeží jezera Ontario a u kmene Navajo vzdálenými vzdušnou čarou více než tři tisíce mil jihozápadně v oblasti dnešního Nového Mexika. (...)

Kapitolu z knihy *NATIVE AMERICAN WEAPONS* přeložil Stopař

L-48 přelož text o indiánech SHAWNEE

<http://www.ohiohistorycentral.org/entry.php?rec=631>

Šavani žili v údolí řeky Ohio již kolem roku 1600. Irokézové nebyli ochotni dělit se o své lovecké území a vyhnali Šavany pryč. Někteří šli do Illinois, další odešli do Marylandu nebo Georgie. Irokézové jako velmoc slábli a Šavani se z jihu a východu vraceli zpět do Ohia a usadili se v údolí řeky Sciota.

Šavani mluvili jedním z jazyků Algonkinských indiánů. A jsou příbuzní s Delawarey, Míamy a Otawy. Šavani se zvláště přátelili s Wyandoty. Wyandoty označovali jako své bratrance. Další kmeny mohli být jeden den spojenci a nepřátelé další den.

Šavani byli spojenci s Francouzi dokud se britští kupci nepřesunuli do Ohia přibližně v roce 1740. Francouzi vytlačili Brity pryč z Ohia a Šavani se stali znovu spojenci Francouzů až do britského vítězství nad Francouzi a v indiánských válkách. Když se Francouzi otočili proti britské pevnosti, Ohiové spolu s Šavany zaútočili na Brity a jejich kolonisty. Cornstalk vedl Šavany proti britským kolonistům během války lorda Dunmora na začátku roku 1770. Během americké revoluce Šavani útočili po boku Britů proti Američanům. Šavani věřili že Anglie chce zamezit kolonizování zasahující dále na půdu domorodců. Potom válka indiánů pokračovala útokem na Američany.

Šavani byli zuřivými bojovníky. Měli mezi sebou hodně v Ohio obávaných a uznávaných indiánů. Tecumseh byl jejich nejslavnější náčelník.

General Anthony Wayne porazil Šavany a další indiány Ohia v bitvě u Fallen Timbers v roce 1794. Šavani přenechali hodně své země v Ohio a museli podepsat greenvillskou dohodu.

Hodně šavanů odešlo do indiánských rezervací. Hodně těchto domorodců nicméně doufalo, že získá znovu svoji zemi v Ohio. Náčelníci, mezi nimi byl Tecumseh, který doufal ve spojení všech domorodých kmenů západně od Apalačského pohoří proti Američanům. Kvůli vyspělé technologii bělochů a nedostatkům indiánů odtlačili jejich tradiční rozdíly a Tecumsehova konfederace selhala. General William Henry Harrison porazil Šavany a jejich spojence v bitvě u Tippecanoe v roce 1811. Zbývající Šavani měli rádi Black Hoof (Černé Kopyto) přizpůsobil se "bílým" zvykům a doufali že bílí dovolí domorodcům pokračovat v životě v zemi kterou indiáni přijali od bělochů. Mezi roky 1831 a 1833 Spojené státy přinutili Šavany aby se vzdali požadované půdy v Ohio. Americká vláda poslala domorodce do rezervací v Oklahomě a Kansasu.

Šavani se sami rozdělili do různých klanů. Hlavní náčelník Šavanů mohl být pouze z jednoho clanu. Jméno tohoto clanu bylo Chilicotte. Když město bylo nazváno Chilicote znamenalo to že bylo sídlem nejvyššího náčelníka-hlavním městem šavanů. Chilicote bylo pravděpodobně 1. jméno hlavního města v Ohio protože moderní města nejsou na místě šavanského města.

Přeložil DRak

SHAWNEE

The Shawnee Indians were living in the Ohio Valley as early as the late 1600s. The Iroquois Indians were unwilling to share these rich hunting grounds and drove the Shawnees away. Some went to Illinois, others went to Pennsylvania, Maryland or Georgia. As the power of the Iroquois weakened, the Shawnee Indians moved back into Ohio from the south and the east. They settled in the lower Scioto River valley.

The Shawnees spoke one of the languages of the Algonquian Indians, and so they are related to the Delaware Indians, the Miami Indians, and the Ottawa Indians. The Shawnees had a special friendship with the Wyandot Indians. They referred to the Wyandots as their “uncles.” Other Indian tribes could be allies one day and enemies the next. The Shawnee Indians were allies of the French until British traders moved into the Ohio Country circa 1740. The French pushed the

British out of Ohio and the Shawnees became allies of the French again until the British victory in the French and Indian War. As French trading posts turned into British forts, the Ohio Indians, including the Shawnees, fought the British and their colonists. Cornstalk led the Shawnees against British colonists during Lord Dunmore's War in the early 1770s. During the American Revolution, the Shawnees fought alongside the British against the Americans. The Shawnees believed that England would prevent the colonists from encroaching further upon the natives' land. After the war the Indians continued to fight the Americans.

The Shawnees were fierce warriors. They were among the most feared and respected of Ohio's Indians. Tecumseh was their most famous chief.

General Anthony Wayne defeated the Shawnees and other Ohio Indians at the Battle of Fallen Timbers in 1794. The Shawnees surrendered most of their lands in Ohio with the signing of the Treaty of Greenville.

Many of the Shawnees moved into the Indiana Territory. Many of these natives, however, hoped to reclaim their Ohio lands. Chief among them was Tecumseh, who hoped to unite together all native tribes west of the Appalachian Mountains against the Americans. Due to the advanced technology of the whites and the Indians' failure to put aside their traditional differences, Tecumseh's Confederation failed. General William Henry Harrison defeated the Shawnees and their allies at the Battle of Tippecanoe in 1811. Other Shawnees, like Black Hoof, assimilated to white customs, hoping that the whites would allow the natives to continue to live on the land if the Indians adopted white customs.

Between 1831 and 1833, the United States forced the Shawnees to give up their land claims in Ohio. The American government sent the natives to reservations in Oklahoma and Kansas.

The Shawnees divided themselves into different clans. The main chief of the Shawnees could only come from one clan. The name of this clan was “Chillicothe.” When a village was called Chillicothe, it meant that it was home to the principal chief --the “capitol city” of the Shawnees. Chillicothe was also the name of Ohio's first state capitol, but the modern city is not the site of a former Shawnee town.

Indiánská hra „shinny“

Dnes vám něco napíši o indiánské hře šiny (SHINNY). Jako dávný člen tábornického oddílu jsme na táborech hráli hru velice podobnou, jen s tím rozdílem, že naše hůl neměla zakončení jako hokejka na pozemní hokej, ale byla to rovná hůl. Hru jsme pojmenovali Voga a bylo to docela drsný, no prostě hra pro tvrdé chlapy.

Po příchodu Ligy lesní moudrosti se k nám dostala pravidla, jak hrát shinny. Dodnes vzpomínám na tvrdé zápasy s klanem Horského Lva, který tehdy pracoval již samostatně jako kmen LLM. V jejich podání to bylo opravdové shinny. V archivu kmene máme také videozáznam našeho zápasu z Drozdovské pily z roku 1994-5.

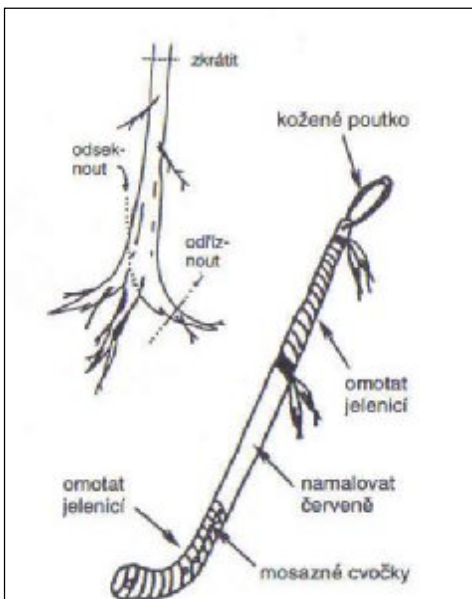
Hru shinny podobnou pozemnímu hokeji hráli nejen Lakotové, ale i Šajeni, Mandani a další kmeny. Na hru potřebujeme míček podobně jako na lakros a hole, které vyrobíme nejlépe ze suchého smrčku se zdravými kořeny. Vybereme vhodně tvarovaný kořen, ostatní odsekáme, hůl pak opracujeme sekerou a nožem do požadovaného tvaru. Nakonec hůl vyhladíme, můžeme ji též ozdobil. Někdo opaluje špičku v ohni, aby byla tvrdší, dřevo moří a napouští tukem.

Hřiště a branky z trojnoj jsou stejné jako u lakrosu. Mužstva bývají o pěti až sedmi hráčích, možný je ale jakýkoliv počet od tří po několik desítek. Před hrou se dohodneme, co je a není dovoleno. Většinou netolerujeme sekání, podrážení nohou, zvedání hokejky nad hlavu a zachytávání vysokého míče.

Někdy se povoluje kopnout do míče (ale vždy jen jednou), přičemž gól od nohy neplatí. Rovněž záleží na dohodě, zda gól musí být dán jen z přední strany trojnohy nebo platí i z dalších stran.

Před začátkem význačného zápasu mají někde zajímavou tradici. Na rozloženou příkrývku každý hráč položí nějakou indiánskou věc, kterou vyrobil. Hráči vítězného družstva si po hře vezmou zpátky svoji věc a k tomu ještě jednu od soupeře (první si vybírá ten, kdo dal nejvíc branek).

Pro BK sepsal MIČKINIKWA

Šamanský TAM TAM...

Informace z činnosti a života Rady OP

Ve čtvrtek 3. května a 17. května se konalo pokračování ohniveckého kurzu. Tentokrát se pod vedením wagameda Skaniataria věnovali členové kurzu oblasti woodcraftu a v dalším setkání, které vedla Watoknapa, šaman kmene Žab, seznámila účastníky s vedením sněmu.

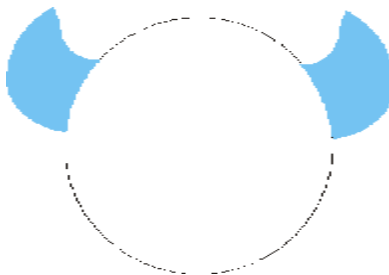
- Podařilo se zajistit podporu na nový sněmovní buben. Pomocnou ruku zde nabízí hned několik příznivců našeho kmene – Golem, Tony a Andrea.
- Ohnivecká aktivita v oblasti vázání kmenového časopisu dosahuje vrcholu a podařilo se již svázat 13 ročníků. Ukázali jsme je také na záběžské Bambiriádě, kde jsme byli součástí výstavy, která se konala v prostorách kostela u kasáren.
-
- Pomocnou ruku podal také Condor z oddílu Hvězda Severu, který se zapojil do výroby dekretů a diplomů. Právě díky jemu se již na nejbližším sněmu objeví nové a hezké dekrety. Tomu říkáme bratrská pomoc našich přátel z kmenů Midewiwinu.
- Radě OP se podařilo získat na podporu indiánského směru našeho kmene hned několik velkých sponzorů. Největší podporu čekáme při vzniku nového Zápisníku OP, který se snad podaří vydat ještě v tomto roce 2007.

- Rada OP přichází také s ohniveckými košilemi.
- Byl dokončen další korálkovaný štít. Tentokrát to je štít rodu Ledňáčků. Ledňáčci fungovali v období 1990-1991 a jejich nejvýraznější osobou byl Barry a Ledňáček. Později z nich vznikl indiánský kmen Omaha, který se později dělil na kmeny Wakpa te oyate a Ponka. Ponkové se stali také posledními držiteli velké lakrosky za vítězství v posledním turnaji Bagataway v roce 1999.

- O obnově lakrosového turnaje se již jednalo s Frýdkem Místkem, Delawaree, zájem projeví i staří Čerokí. Turnaj šavanského Bagataway měl své příznivce na několika místech ČR. Podaří se obnovit tuto tradici???
- Rada OP připravuje obrození i na našich webových stránkách. I tam se máte brzo na co těšit. Pomocnou ruku nám v této oblasti podal i Tomáš Šlampa, který společně s Mičkinikwu vede rod Koníků (družina vlčat od 5-7 let).
- Tomáš Š. Nejen, že pomáhá ve vlčatech, ale je také důležitou osobou při tvorbě časopisu pro ohnivce, kde ve spolupráci se šamanem tvoří stránky pro tento ještě stále jen šavanský ohnivcecký časopis. Počítá se, že časem dojde k propojení s ostatními kmeny Midewiwinu.
- Členové RAPA se chystají na účast na výročním sněmu LLM, který se uskuteční 7. 7. 2007 u Mariánských Lázní na Kosím potoce.
- V novém šavanském roce 2007-2008 RAPO plánuje další ohnivcecký kurz, který bude určen pro novou generaci ohnivců. Pokud budeš stár 11 let, budeš mít šanci. Rozhodující bude tvůj zájem o OP, indiány a tradice našeho kmene.
- Připomínáme, že naše kmenová knihovna nabízí velké množství titulů o Indiánech a Lesní moudrosti. V případě hlubšího zájmu se obračejte na šamana Mičkinikwu.

Pro BK připravil šaman MIČKINIKWA

Základní OP - zdravotěda

Na úvod bych měl něco málo napsat z naší Skautské stezky: „I když budeš pozorný na chodníku, na silnici, ve vodě, budeš opatrný při práci s ohněm, elektřinou, sekerou i pilou, nepolezeš bezhlavě na nebezpečné skály a vůbec budeš opatrný, může se ti stát, že budeš jednou stát nad zraněným člověkem nebo se sám poraníš. Staneš-li se někdy v životě svědkem nehody, bude tvojí povinností poskytnout podle svých možností první pomoc, na jejíž kvalitě může záviset i záchrana života.“

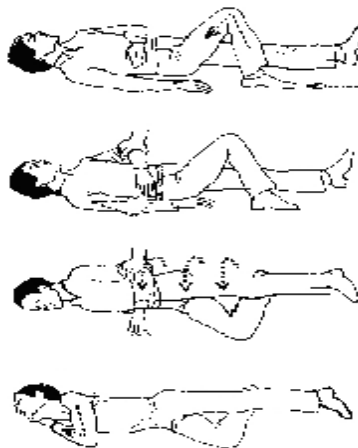
I proto máme v základních OP uvedeno OP na téma zdravotěda a pokud si poctivě prohlédneš Zapisník, najdeš tam také další OP a dokonce i Mistrovství, které se zdravotědou zaobírá.

V tomto článku se však budu věnovat jen základnímu OP – L-02, jehož znění je: **Znej zásady první pomoci.**

Já se dnes pokusím vypsát, co je potřebné znát na splnění tohoto základního OP.

- Drobné popáleniny
- Tříska
- Smitko v oku
- Bezvědomí.
- Krvácení
- Šok
- Znehybnění zlomenin
- Úpal a úžeh
- Otravy
- Bodnutí hmyzem
- Alergické reakce
- Zvracení
- Průjem
- Odstraňování klíšťat
- Transport raněného
- Použití léků – Jodisol, Ophtal, Calcium, Kinedril, Carbosorb, Paralen

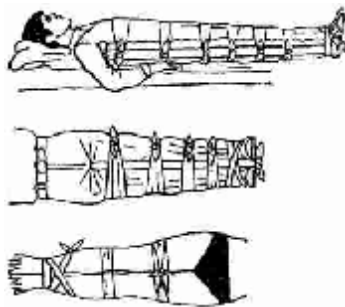
Stabilizovaná poloha

V nejbližší době se pokusíme zpracovat metodický materiál k tomuto základnímu orlímu peru, který bude umístěn na velké nástěnce v klubovně společně s ostatními základními OP. Snad se vše podaří do začátku nového šavanského roku a bude to další pomůcka k získání prvních větviček při stoupání na vrchol hory.

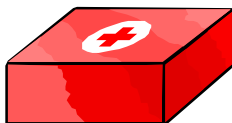

Masáž srdce

Znehybnění

Pro ty, kteří nechtějí čekat na vypracované metodické listy, stačí, když si z naší bohaté kmenové knihovničky Šavanů vypůjčí knihu Skautskou stezkou, kde vše potřebné k tomuto OP najdou. Tato kniha je v knihovničce zastoupena asi 7 kusy.

Pro Březovou kůru připravil šaman MIČKINIKWA

T-5: Táboř 5x ve výšce nad 1500 m

Při pročitání zápisníku jsem zjistil, že toto OP už mám vlastně dávno splněné a tak jsem se rozhodl požádat o jeho uznání a udělení. Proto jsem sepsal tento článek o tom, jak jeho plnění vlastně probíhalo – jednak jako důkaz splnění podmínek a pak jako inspiraci, pro nadšené cestovatele.

Výstup na vrchol Musala (2925 m n. m.)

V ČR se toto OP téměř splnit nedá, protože nad 1500 m je jen několik lokalit v Krkonoších a tím je navíc táboření přísně zakázáno, poněvadž jde o Národní park. O prázdninách 2004 jsem se ale vydal se třemi kamarády (spolužáci Soňa, Jirka a Honza) do bulharských hor a tam už nebylo splnění tohoto OP zdaleka takový problém. Vyjeli jsme těsně po našem táboře - 20. 7. 2004 z Brna přímou linkou do bulharské metropole Sofie. Cesta autobusem byla

zpestřená výměnou píchlého kola u Budapešti. Ze Sofie jsme se autobusem a taxíkem přesunuli do podhůří Rily – nejvyššího pohoří Balkánu a přenocovali jsme ve smrkovém lesíku poblíž podhorského městečka v nadmořské výšce rovně zhruba vrcholu naší nejvyšší hory Sněžky.

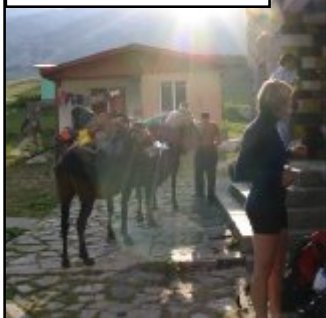
Druhý den nás pak čekal velmi náročný výstup z podhůří na hřeben Rily – převýšení bylo nějakých 1500 m a hned tento den jsme vystoupili na nejvyšší horu celého Balkánu Musalu (2925 m n. m.), která je dokonce vyšší než řecký Olymp. Z vrcholu jsme sestoupili po hřebeni jižním směrem a po překonání dalšího nižšího vrcholu jsme se v podvečer rozhodli přenocovat v jednom

Nocování v 2700 m n. m.

sedle pod vrcholem v nadmořské výšce asi 2700 m n. m. Tedy o něco výš, než je vrchol nejvyšší hory Karpat - Gerlachovského Štitu v Tatrách. Se soumrakem se z údolí začali hnát těžké mraky, zvedl se vítr a začalo se blyskat. Jen co jsme postavili stany a zalezli do spacáků začalo pršet a bouřilo celou noc. Stany ale vydržely, takže noc byla bez větších problémů.

Mezci přivezli zásoby

Ráno bylo po dešti a i když se celý den mraky objevovaly, déšť přišel zase až večer. Tento den nás čekal hřebenový úsek a v podvečer jsme dorazili k Chyži Ribni Ezera (chata Rybná jezera). Potřebovali jsme nakoupit zásoby, ale v chatě nic neměli. Naštěstí asi po dvouhodinovém čekání se objevili dva mezci obtěžkáni zásobami. Nakoupili jsme a několik set metrů pod chatou v údolí u jezera jsme v podstatně klidnějším prostředí než včera přenocovali. Bylo to ve výšce asi 2200 m n. m.

Táboření u Ribini Ezera

Další den nás čekalo nejdřív dlouhé stoupaní zpět na hřeben a potom nepříjemný a prudký sestup k chatě Malejovica v údolí stejnojmenná říčky a pod vrcholem stejnojmenné hory, jedné z nejvyšších v pohoří Rila. V údolí říčky jsme přenocovali opět zhruba ve výšce 2200 m n. m. a ráno nás čekal opět velmi prudký a náročný výstup na horu Malejovica (2729 m

n. m.).

Tento den jsme dorazili do malebné krajiny sedmi Rilských jezer a taky nás celý den zlobilo počasí. Nocovali jsme nad jezery, kde byl sice krásný výhled, ale opět nás v noci zastihla bouřka a protože pod stanem protékala voda, nebyla tato noc ve výšce asi 2500 m n. m. (tj. jako vrchol Rysy) příliš příjemná. Následující den jsem si deště opět užili, ale to už nás čekal jen sestup do údolí a přesun taxikem a autobusem z krásného pohoří Rila do dalšího pohoří – Pirin.

Výhled na 7 Rilských jezer

Tady jsme začali opět náročným výstupem na hřeben z města Bansko. Právě v létě 2004 se zde budoval veliký areál zimních sportů a dnes už můžete o Bansku slyšet jako o velkém středisku zimních sportů. Bulharské turistické značení není příliš kvalitní a navíc nás opět skrápel dešť, takže výstup byl náročný a stan pod chatou Vihren ve výšce asi 1800 m n. m. jsme budovali za deště. Přesto jsme se vyspali pěkně a ráno nás vítala modrá obloha. Tento den nás čekal výstup na Vihren (2914) - nejvyšší horu Pirinu a nocovali jsme u krásného plesa nad chatou Vihren ve výšce asi 2300 m n. m. Další den nás čekala hřebenovka pohořím Pirin. Často byl hřeben velice úzký a místy byla cesta i docela nebezpečná. Na večer už jsme začali sestup z pohoří nádherným údolím říčky Železnice, kde jsme se rozhodli asi ve výšce 1800 m n. m. přenocovat. Byla to opravdu krásná noc,

Táboření v Pirinu, v pozadí v mlze vrchol Vihren (2914 m n.m.)

tuším, že poprvé nám nepršelo a travnatý plac u horské bystřiny v údolí pod majestátnými štíty byl skutečně kouzelný. Večerní koupání v ledové horské bystřině byl jedinečný zážitek.

Odpočinek

Další den už jsme dokončili sestup a vydali se na další etapu naší prázdninové cesty, která probíhala na pobřeží Černého moře a v historických přímořských městečkách. To už je ale zase jiné povídání. Celkově jsme tedy ve výšce nad 1500 m n. m. strávili určitě sedm nocí (nadmořskou výškou nocležistě v podhůří Rily si nejsem jistý) a to na splnění tohoto OP bohatě stačí. Ještě dodám, že i zbytek naší cesty byl parádní a přes občasné deště v horách šlo o skvělou dovolenou.

Stopař

Deník správce sítě

Pondělí

9:05 Příchod do práce. Káva, čtení novin.

9:20 Volala účtárna, prý se nemůžou připojit k serveru Accounting. Sáhл jsem po šanonu a poskytl jim standardní odpověď č.112: "Hmm, ale mně to funguje." Blekotал jsem ještě chvíli a pak jsem jim poradil, aby zkusili rebootovat a přilogovat se znovu. Mezitím jsem z úpeesky odpojil kávovar (kafe už stejně docházelo) a připojil zpátky kabel od serveru Accounting. Účtárna volala za chvíli znovu a říkala, že je všechno v pořádku. Přece jen, není nad spokojeného uživatele.

10:20 Volala nějaká ženská z marketingu si stěžovala, že jí nefunguje modem. Zamumlal jsem, že jí předám našeho specialistu na komunikace, a přepojil jsem hovor do údržbářského kamrlíku. Ta moderní kancelářská technika dokáže skutečně ušetřit spoustu práce!

10:50 Zastavil se u mě šéf; množí se prý stížnosti na kvalitu uživatelské podpory. Zeptal jsem se, kdo si stěžuje - samozřejmě marketing. Šéf řekl, že to bude řešit, oznámil, že zbytek dne už tu nebude, a odešel hrát squash.

11:05 To pondělí mě vždycky zmáhá. Zapsal jsem do knihy "Odchod za účelem nákupu disket" a vypadl jsem do města.

16:20 Příchod z "nákupu disket". Podíval jsem se na záznamník, byl prázdný. Asi to bylo tím, že jsem zapomněl zapojit telefon. Napravil jsem to a doplnil záznamy v deníku.

16:25 Odchod.

Úterý

9:10 Zase se u mě zastavil šéf a znovu chtěl probírat stížnosti té ženské z marketingu. Ukázal jsem mu nový film, který jsem minulý týden stáhl z Internetu. Šéfovi se moc líbil - chtěl po mně kopii. Dal jsem mu DVD a zeptal jsem se ho, jak se budou ty stížnosti řešit; odpověděl, že bude asi nutné přijmout dalšího pracovníka, protože já už sám na všechno nestačím.

9:50 Dorazil jsem do osmé úrovně DOOMa. "

10:25 Volal odborný poradce výrobního náměstka. Chtěl vedet, jak se maluje v Excelu graf. Řekl jsem mu, že na tak speciální úkoly máme odborného poradce, a přepojil jsem hovor do kamrlíku údržbářů. Ještě že máme ty moderní telefony!

11:00 Přišel údržbář. Říkal, že mu pořád volají nějakí lidé a ptají se na podivné věci. Řekl jsem mu, že ho zaškolím, když za mě hodinku posedí u telefonu. Souhlasil.

11:05 Odchod na oběd.

14:00 Návrat z oběda. Údržbář poctivě seděl u telefonu. Říkal, že pořád zvonil telefon, a proto všechna volání přesměroval do kantýny. Ten chlap je fakt dobrej!

14:10 Začal jsem údržbáře (jmenuje se Fanda) učit DOOM. Byl učenlivý, a už za pár hodin mě dokázal sejmout. Začal jsem tušit, že tenhle chlapík má před sebou budoucnost.

16:00 Fandovi končila směna, a tak jsme skončili i školení o DOOMu. Mne zbyvala ještě hodina. Premítal jsem, co mam dělat, a vzpomněl jsem si na server Accounting ze včerejška. Zkusil jsem tedy několikrát za sebou stisknou hlavní vypínač, abych si ověřil, jestli funguje. Vypínač fungoval bez problémů; horší to bylo s úpeeskou a se serverem.

16:30 Odchod.

Pokračování (možná) příště...

Podle netu upravil DRak

Obsah tohoto čísla

Slovo šéfredaktora (TATEYOPAH)	2
Slovo degandawidy (Tarzan)	3
Bambiriáda (Stopař)	4
Svojsíkův závod 2007 (Stopař)	5
40. sněm Ksigudanu 2007 + zamyšlení (Stopař)	7
Slibované zamyšlení (Stopař)	8
Svojsíkův závod (Drak)	10
Jarní víkendovka (TATEYOPAH)	11
Družinová stránka Koníků (Tomáš)	12
Stránka Viků (Netopýr)	14
MEDVĚDI (Helča)	15
Indiánské oblečení (Drak)	17
Javorová nažka (Tarzan)	18
KPZ (Drak)	19
Defensive weapons (Stopař)	20
Obranné zbraně (Stopař)	21
L-48 přelož text o indiánech SHAWNEE (Stopař)	22
SHAWNEE (Drak)	23
Indiánská hra „shinny“ (MIČKINIKWA)	24
Šamanský TAM TAM... (MIČKINIKWA)	25
Informace z činnosti a života Rady OP (MIČKINIKWA)	25
Základní OP – zdravotní péče (MIČKINIKWA)	27
T-5: Táboř 5x ve výšce nad 1500 m (Stopař)	29
Deník správce sítě (Drak)	31
Obsah tohoto čísla	32

Příští redakční rada:	Na kmenové radě
Uzávěrka příštího čísla:	Ve středu 1. srpna 2007
Příští číslo vyjde:	Nejpozději na Zahajovačce

Březová kůra – časopis skautsko–woodcrafterského oddílu TROJKA SHAWNEE
Zábřeh

číslo 194, náklad 40 výtisků, vyšlo v červnu 2007

Šéfredaktor: Michal Kraus – TATEYOPAH, Postřelmůvek

kontakty: tel. 732 253 826, e-mail michkraus@gmail.com, ICQ 314 591 472

www.skauting.cz/shawnee

Vydáno pro vnitřní potřeby, neprošlo jazykovou úpravou!